Ч. 185. Субота 2 вересня (20 серпня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінції:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Кн. Тун в Ішлю і бар. Ґавч в Будапешті. — Справа марокканьска.

Намістник Чехії кн. Тун був вчера о 11 год. перед полуднем у Цісаря на авдиенциї, котра тревала до 12 год. і зложив Монарсї звіт о політичних і економічних відносинах в Чехії. Цісар приняв звіт намістника до відомости. Перед авдиенциєю зложив кн. Тун візиту ґен.-ад'ютантови ґр. Парови і директорови кабінетної канцеляриї бар. Шісльови. О год. під до 1 вернув кн. Тун з авдиенциї до свого готелю. О авдиенциї розповідають, що слідує:

Цісар випитував кн. Туна о політичні і господарскі відносини ческого королївства а кн. Тун подав як найосновнійші під тим взглядом інформациї. Цікавість дневникарів заспокоїв кн. Тун в дуже ориґінальний спосіб: сказав їм, що приїхав до Ішля головно в тій цїли, щоби своїй девятилїтній донечцї показати Цісаря, бо їй того дуже захотїло ся. Цікаві дневникарі чей можуть бути вдоволені з такої інформациї.

Що до звіту, який ґр. Тун предложив Цісареви в справах політичних і господарских в ческім королївстві, то уважають за річ зовсїм природну, що кн. Тун порозумів ся перед тим з бар. Ґавчом і що шеф кабінету був як найдокладнїйше поінформований о змісті і формі того звіту.

В справі сїй доносять з Праги: По вчерашній авдиенциї кн. Туна у Цісаря сподівають ся тут скликаня ческого сойму, щоби в той спосіб комісиї народно-політичній дати можність приступити сейчас до працї над угодою. Однак не вірять тут в скликане ческого сойму на день 20. вересня. Сойм ческий відбув би евентуально лиш одну одиноку сесию, на котрої дневнім порядку крім звіту президиї станула би ще справа доповняючих виборів до народно-політичної комісиї. З початком другого тиждня місяця вересня прибудуть проводирі всїх партий, ческих і нїмецких, до Праги, щоби станути до працї над дїлом угодовим.

„Narod. Listy“ доносять, що не єсть річию певною, чи кн. Тун вертаючи до Праги, задержить ся у Відни, позаяк він сим разом не їде сам. Бар. Ґавч обговорить ще і установить з кн. Туном реченець своєї подорожи до Чехії. Та сама ґазета доносить також, що міністерство скарбу виготовило вже буджет на 1912 р. Буджет той буде без дефіциту а вислїд той узискано через підвисшенє ощадностий відносно до найпродуктивнїйших видатків. Буджет буде предложений найблизшій радї міністрів.

Вість о подорожи бар. Ґавча до Будапешту заповіджувана вже від довшого часу, стрітила ся зі всїлякими коментарями. Здогадують ся, що бар. Ґавч підчас свого короткого побуту в Будапешті не обмежить ся лиш на красні слова етикети, але порушить також справи обходячі обі половини держави а передовсїм справу мяса.

Ві второк наступить стріча обох президентів міністрів. Від часу, коли оба президенти міністрів мали нагоду порозумівати ся, настала подія, котрої не можна собі легковажити: переговори в справі мяса розбили ся. Темат той буде порушений на конференциї обох міністрів, однак не треба гадати, щоби то були вже нові переговори; що найбільше може тота розмова статн ся вихідною точкою для нових переговорів. Подорож бар. Ґавча припадає якраз на час, коли 3 члени угорского кабінету знаходять ся на урльопі і вернуть аж в половині вересня до Будапешту. Отже коли ґр. Кін-Гедерварі і бар. Ґавч згодять ся на нові

Красавиця.

(З нїмецкого — Ґустава Гохштеттера).

Я зібрав ся пійти до дентиста. Два рази я збирав ся і все не йшов. Але нинї мене і дощ не здержить. Менї в дійстности треба лише підійти до трамваю, а звідси вже поїду дальше; притім дорога туди вела попри густі, тїнисті каштани, а вкінци в мене був парасоль.

Нараз дивлю ся — сто кроків від мене під одним з тих каштанів стоїть молода дївчина. Вся в білім, в таку погоду... І без парасоля. Се бачу я здалека, мимо короткозорости. Чи она гарна? Промоклі дївчата без парасолїв нїколи не бувають гарні...

Але не треба нїколи говорити „нїколи“.

Приблизившись, я побачив, що дївчина під каштановим деревом була прегарна; нїжна бльондинка, в осліпляючо прозорою краскою лиця, з великими синїми, розумними очима і з ґраціозною, розкішною фіґурою.

Я не надумував ся анї хвилї. Дентист може заждати.

— Чи можу предложити вам мій парасоль, панї?

Она усьміхнула ся.

— Прошу. Приймаю з вдячностию. Доки не проїде коло нас вільний фіякер.

Коротке щастє — подумав я. — Але щось в єї голосї показалось менї неприємним. Она вимовила свої слова звучно і трохи дивно. Так, як вимовляють щось вивчене.

Але все таки она була чарівна. Се для нас, мужчин, в першій хвили найбільше приманчиве. Я також знав, що в дощ вільні фіякри — рідкість. Бути може, моє щастє продовжить ся трохи. Як би я мав лише чверть години часу, о, чейже на стілько я ще проворний — я міг би добити ся у неї нових сходин...

— Може провести вас до найблизшого пристанку трамваю, панї?

— Дякую. Я волю заждати тут на фіякра.

— Чи можу говорити з вами?

— Прошу, атже я тепер під охороною вашого парасоля.

Дивно. Се знов звучало як вивчене.

— Але сповнїть менї, прошу вас, одну просьбу, пане. Станьте передо мною. Я думаю, що маю дїло з порядним чоловіком. Сего досить для мене. І ви своїм пронизливим взором мабуть відгадали вже мене. Ну, хто я?

Менї подобала ся тота манєра! І я відповів їй в тім самім тонї:

— Ви талановита особа; у вас гарний сопран; ви сьпіваєте, готовитесь до опери і мешкаєте поки-що в малім, затишнім пенсіонатї недалеко.

— Майже вгадали — відповіла она. — Але я готовлю ся не до опери а до концертової естради. І мешкаю не близько, але на другім кінци міста.

— І тепер ви хочете їхати до дому? Се мене тїшить. Значить, тепер я можу вам товаришити у фіякрі до дому! Побути з вами довше! Не протестуйте! Бо може знов пустити ся дощ, коли вам треба буде вийти із фіякра. І дуже буде шкода, коли ваш гарний костюм промокне.

— Ви дуже чемні, пане — сказала она. І по єї тонї було пізнати, що се не відмова а згода.

Але дивно, се звучало у неї знову як вивчене на память.

— Яку адресу можу дати візникови?

— То дуже далеко. — І она назвала улицю, якої я не знав. — Ви будете мусїли подрібно пояснити візникови.

І она стала пояснятн, як найти сю улицю: так і так — так і так... На щастє дощ все падав по давному. Попри нас переїздив вільний фіякер. Я кликнув на візника і став поясняти єму, куди він має їхати: так і так, так і так...

— У вас добра память! — кликнула она, сидячи вже в повозї.

Я сїв коло неї.

То, що она тепер говорила, зовсїм не звучало вже як вивчене. Межи нами вивязала ся чарівна, дотепна бесїда. Моя прехороша товаришка була образована і проворна, весела і мила. Не минуло чверть години, а я був по уши в нїй залюблений. Я робив їй сьмілі компліменти, просив, щоб ми могли ще раз побачити ся. І коли ми були близько єї мешканя, я вже успів так на неї вплинути, що она згодила ся не їхати ще до дому а провести ві мною пів години в найблизшій цукорни, котрої адресу я дав візникови.

Повозка станула, я зіскочив і радістно подав руку моїй дамі, щоби помогти їй вийти з повозки.

І ось зворотна точка сеї історії.

переговори в справі мяса, то на всякий случай дотичні конференциї не розпічнуть ся перед половиною вересня, бо участь тих мінїстрів в них єсть конечна.

Аґентия Гаваса доносить в справі мароканьскій: Президент француского кабінету відбув вчера конференцию з француским амбасадором в Берлинї Камбоном, котрий вчера вечером від'їхав до Берлина. Камбон вискаже Нїмцям бажанє, щоби на будуче поступали в справі Марокка з задержанєм як найбільшої точности і не допускали до непорозуміня. Камбон вкаже також на уступки в Конґо, котрі творять максімум того, на що правительство може згодити ся зі взгляду на інтереси Франциї. В політичних кругах думають, що порозумінє єсть близьке.

Італїяньскі часописи доносять, що італїяньске правительство заявило кабінетам в Берлинї, Парижи і Льондонї, що Ішпанія зажадає відповідного відшкодованя, коли би переговори межи Франциєю а Нїмеччиною дали яко вислїд значне пересуненє ся впливів француских в Африцї поза границею визначеною в альґесірскім договорі.

Новинки.

Львів, 1 вересня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вчера рано до Львова.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителїв в школах середних між иншими: Ів. Чучмана і Ігн. Мартинця при руск. ґімн. а дра Юл. Гірняка при филїї руск. ґімн. у Львові; Йос. Ернеста в Бродах, Ром. Лисяка в Бережанах, М. Василишина в Горлицях, Вол. Соллогуба в Камінцї струм., Дим. Николишина і Теод. Поліку при руск. ґім. в Коломиї, Адоль. Біенштока при рус. ґім. в Перемишли, Ник. Байрака в Сокали, Ник Фалдаша і Яна Иосля Зайнфельда при руск. ґімн. в Станиславові, Мих. Валїґуру і Йос. Горіядіна при ґімн. в Товмачи і Йос. Лїниньского в Тернополи.

— **Службу сільского листоноса** заводить ся з днем 16 вересня с. р. при урядї почтовім в Богородчанах для місцевостий Старі Богородчани з присілками: Батки, Лани, Скобичівка, Мочар, Найгоф, Замчиско і Запуст.

— **Краєвий Союз Шкільний** рішив на засїданю дня 25 серпня с. р., що почавши від 1 вересня 1911 буде відповідати на всякого рода особисті інформациї лише тодї, коли дотичне письмо буде остемпльоване маркою „Рідної Школи“ і буде долучена марка почтова на відповідь. — З канцеляриї К. С. Ш. (Львів, Домінїканьска 4).

— **В Стрию** основано торговельно-промислову спілку „Народний Базар“, який відкупив филїю „Сокільского Базара“ і буде доставляти всїм руским крамницям ґалянтерийних товарів. Є надія, що всї крамницї будуть звертати ся з замовленями до „Народного Базара“ в Стрию.

— **В Коломиї** відбудуть ся дня 12 с. м. о 4 год. по полудни звичайні загальні збори филїї Руск. Тов. Педаґоґічного в комнатах Тов. „Родина“ (Народний Дім, II пов.) — Н. Даниш, містоголова, Р. Шипайло, за секретаря.

— **Малі втїкачі.** На тутешнім головнім двірци зелїзничім придержано в середу 13-лїтного Ст. Цапека і 12-лїтного Івана Купчика, обох із Станисланова, котрі втекли з дому родичів і приїхали до Львова без білєтів. Обох хлопців приміщено поки що в полїцийних арештах звідки їх відставлять назад до Станиславова.

— **Нещасливі пригоди.** На селянку Анну Купецку з Кривого, переходячу сими днями через шлях зелїзничий, наїхав поїзд мішаний, їдучий із Скалата до Грималова. Купецка згинула під колесами льокомотиви. — В Долобові рудецкого повіта утопив ся сими днями в Днїстрі 12-лїтний Петро Хабрашевский син тамошного селянина.

— **Огні.** В Максимовичах самбірского повіта згоріло сими днями 7 хат і 3 будинки господарскі. Шкода виносить 10.569 К 80 с. і була обезпечена на 8 696 К. Причиною огню стала ся лиха будова комина. — В ночи з 20 на 21 серпня згоріло в Лопатинї 10 загород селяньских. Шкода виносить около 26.000 К. Причина огню незвістна.

— **Україньско-руский театр в Бучачи.** Саля „Сокола“. — Початок о год. 8 вечером. — Білєти продає раньше на 4 вистави торговля Вп. Роговіньского а від 6 вечером каса театру. — Абонамент І-рядний на 10 вистав 25 К, II-рядний 20 К, III-рядний 15 К.

В суботу, дня 2 вересня с. р. другий раз „Міра Ефрос“, образ з житя жидів зі співами і танцями в 5 діях Я. Ґордіна.

В недїлю, дня 3 вересня с. р. „Ой не ходи Грицю на вечерницї“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

— **З Сокола-Батька у Львові.** Щоби повитати і близше познакомити ся з нашими гістьми, які заповіли свій приїзд на сокільско-січовий здвиг дня 10. вересня, а то Чехів, Словінцїв, Сербів і Хорватів та наших братів з російскої України, Америки, Буковини і Угорщини — відбуде ся в суботу вечером по привітнім вечери в Фільгармонії — комерс в великій салї поєзуїтского города. Саля вигідно містить 600 участників а „menu“ вечері складає ся з 4 дань, за оплатою 4 корон від особи. — Хто з Впов. Родимцїв схоче взяти ласкаво участь в сїм комерсї, зволить сейчас письмом зголосити свою участь, посилаючи рівночасно квоту 4 корон на адресу Сокіл — Львів — на руки касиєра М. Левицкого, ул. Руска ч. 20, зазначуючи цїль надісланя сих гроший. Так письменні як і устні зголошеня що дня вечером від години 8—9 приймає в Соколї касиєр М. Левицкий найдальше до четверга 7. вересня включно, по чім наступить безусловно замкненє лїсти. Пізнїйші зголошеня рішучо не будуть увзглядненї, бо з технїчних причин властитель ресторану знати мусить в четвер вечером о певній скількости зголошень. Окружні филїї повинні заняти ся збиранєм зголошень а спис осіб і гроші відіслати на означений реченець.

— **Здвигове інформацийне бюро Сокола-Батька** урядує щоденно в льокали Тов. „Сокіл-Батько“, Львів, ул. Руска ч. 20 (дім „Днїстра“). Задачею сего бюра буде подавати до публичної

Я не можу виразити словами того страшного переляку, який заволодів мною в сїй хвили.

Скажу коротко: коли она виходила з повозки, я побачив, що стопа єї лївої ноги була деревляна...

Перший раз я видів, як она ходить. Она незугарно кривала передо мною, переходячи до сусїдної комнати цукорнї, де стояли чотири вільні мармурові столики.

— Хочете сїсти тут коло вікна? — спитала она, сїдаючи на крісло. Тон удаваної безпечности звучав в тім короткім питаню. Се звучало так, як би она хотїла в дійстности сказати: Ну, що, мій новий приятелю, тепер ти поблїд від переляку. Тепер ти всьо віддав би за то, щоби н е б у т и тут зі мною? Тепер вже щезла твоя горяча, молода любов?

Як менї було жаль єї, тої гарної дївчини з такою опоганюючою хибою! Як страшно мусїло бути для того розумного сотворіня сперշу своєю красою очаровувати мужчин а потім так болїсно їх отвережувати! Тепер я зрозумів єї ледовату усьмішку, коли я сказав їй, що єї фіґура підходить скорше для оперової сцени, ніж для концертової салї... Через ту страшну хибу зівяне єї молоде, цвитуче житє. Я був переповнений лише одним почуванєм: як менї жаль єї, як менї жаль!

Тут я почув єї слова:

— Бідний приятелю, як менї вас жаль!

А я був такий неосторожний, що відповів:

— Як?... Ви м е н е жалуєте?...

— Так — відповіла она без натяку на обиду. — З вами я не повинна була позволяти собі на ту гру.

— Гру? — Нервово мішав я ложочкою каву. — Гру?

— Так, гру! Алеж обітріть сльози з рясниць, милий приятелю! Може хто війти. Так... Тепер я хочу вам всьо оповісти. Стало ся се зі мною при розбитю зелїзничого поїзду.

Менї було тодї 15 лїт. В шїснайцятім я була вже вилїчена. Чотири роки минуло з тої пори. Від 12-го року мужчини мене переслїдували. Хлопцї, дорослі і старцї. Всї... Коли мене вилїчили, мужчини вже більше за мною не волочили ся. Я все ще їх чарувала, але лише сидячи або стоячи. Один мій крок і всьо „очароване“ пропало. Тодї я стала жорстокою. І остаточно я виробила собі — два роки тому назад — ну, скажім, точну систему. Иноді, в часї дощу я надїваю ясну, гарну одїж, стаю без парасоля на улици, стою спокійно і жду, поки який мужчина не заговорить до мене, позваляю єму проводити себе в дорожцї до дому і поручаю єму дати візникови...

Она замовкла. Я мовчки глянув на неї і она говорила дальше:

— Іменно тому, що ви мене про се не питаєте, я хочу вам і в тій хитрости признати ся. Я поручаю дати візникови таку подрібну адресу, щоби тим часом успіла сїсти до повозки незамітно, не показуючи моєї хиби. І от, повозка довго їде, так довго, що молодий чоловік успіває в тім часї горячо в менї залюбити ся — она сухо засьміялась — ха, ха, в моїх прикметах. І очевидно кождий предкладає менї зайти з ним до цукорнї. При виходї з повозки робить ся „відкрите“. І тодї він сидить коло мене за мармуровим столиком; палаючий огонь молодої любови погас в очах; руки нервово і бистро кидають ся; розмова стає все труднїйша; про так горячо випрошені сходини говорить він тепер тоном жалю, але в змислї відмови; причиною називають недостачу вільного часу, подорож, иноді навіть виїзд раз па все. І я сиджу при тім, чую всю ту неправду і виробляю свій погляд на мужчин, на щастє, на любов — ха, ха! — і на вірність!

Тепер я вже зрозумів, чому сперշу єї перші фрази звучали як вивчені на память. Єї система! Часто практикована система!

— З вами я не повинна була собі позволити сю гру — почала знову по короткій мовчанцї. — Вас то глубоко потрясло. Ходім... Нї! — перебила она сама себе скоро. — Не ми. Ви підете. Один. Тому, щоби вам не прийшлось в друге то видїти.

— Але я хочу то видїти — відповів я. — І хочу видїти то часто, часто... Поки зовсїм не привикну і ми не станемо добрими приятелями.

Нї, — наставала она — у вашій дружбі я все буду видїти лише докір вашої розчарованої любови. Ми нїколи більше не побачимо ся. Або так... коли ви так напираєте на се... добре! Тілько: завтра я дуже занята.. а потім я вибираю ся в довшу дорогу... потім, я навіть не знаю, можливе, що виїду раз на все звідси...

— Коротше говорячи: що все в а м говорили, то нинї ви говорите менї.

— Бо я знаю, що ви все те зміркуєте, відгадаєте, що се значить.

— То значить, — покорив ся я — що ми нїколи вже не побачимо ся і що я тепер маю відійти.

— Скажу вам ще щось: я не є нещасливійша від здорових женщин, І они мусять пережити те саме; бачуть, як мужчина в них залюблюєть ся, они щасливі, але все в час боять ся пробудитись, поки опянене ще тревае, а потім приходить необхідне пробудженє, розчарованє, отверезїнє. Ріжниця лише в тім, що у здорових все те тревае тиждень, місяць, рік. У мене же то щастє тревае одну однїсїньку годину і всьо терпінє щезає. В сути річи се то само. Я не нещасливійша від иньших.

Она подала менї руку:

— А тепер ідїть!

Я послушно підняв ся, взяв в лїву руку капелюх і парасоль, а в праву рахунок, який предложено менї на стіл.

— Витріть собі очи — шепнула она менї — инакше що може подумати про вас касиєрка?

відомости і до ужитку всїх інтересованих всїлякі інформациї про справи, які стоять в звязи з краєвим здвигом Соколів і Сїчий у Львові так перед здвигом, як і в часї самого здвигу. Поки що „Здвигове інформацийне“ бюро буде містити всїлякі комунїкати Сокола-Батька і всїх єго комісий, які підготовляють здвиг як також комунїкати філїй Сокола-Батька. В день здвигу 10. вересня інформацийне бюро буде урядувати в специяльнім приміщеню на здвиговім майданї. Бюро буде мати свій телефон, столики до писаня, всїлякі інформацийні видавництва і післанців наколесників, які будуть весь час здвигу на услугах сего бюра і сторін, які будуть з єго працї користати. День перед здвигом вийде заходом сего бюра специяльна однодневка з цїнним інформацийним змістом, яку будуть продавати висланцї бюра вже в суботу перед здвигом і у всїх специяльних поїздах, які вибирають ся до Львова.

— Жертва горівки. В Хревтї їхав оногдї двірский парубок Дунак, який віз до тартаку з Росохатого дерево. По дорозї випив таку скількість горівки, що коли сїв на віз, стратив рівновагу і впав під передні колеса. Тягар з деревом перейшов поперек него так, що трісла єму печінка. За пів години по тім закінчив Дунак житє.

— В Ріснї рускій коло Львова відбуло ся в понедїлок величаво посьвяченє прапора „Сокола“. Посьвяченя довершив о. Фолис і завідатель місцевої парохії о. Вининцкий і також оба промовляли з тої нагоди до зібраного народа. Потім відбув ся фестин, на якім виступило з руханковими вправами вільноруч 97 Соколів з Лозиної, Ясниск, Вороцова, Карачинова, Зелева, Козич, Рісної, Скнилова і Зашкова. Величаво виглядали вправи при співі пісень. З вправами хоругівцями виступило 12 місцевих Сокілок, одягнених в своїй місцевій ношї і в лентах та сокільских шапочках. Дївчата виконали також одну гаґілку, яку мають вивести на краєвім здвизї разом з иншими товариствами. До бігу станули 18 Соколів, по 2 з кождого присутного товариства, а побідив Петро Матіяшек з Зелева. Відтак відбували ся танцї при сокільскій музицї з Малехова.

— Дивна вандрівка грому. В Шнирові, селї брідского повіта, близько росийскої границї, лютила ся сими днями страшна туча з громами. Підчас тої тучі одна селянка отворила двері своєї хати, щоби виляти воду із збанка. В тій хвили ударив грім в збанок і розбив єго на кусні, оставляючи в руках скаменїлої із переляку селянки ухо посудини. Не вдїявши їй самій нїчого, впав грім через двері до середини хати, де перелїтаючи викликав у одного селянина спаралїжованє ніг і рук а одну селянку позбавив слуху. Малому хлопчинї, що був під ту пору в хатї, не стало ся нїчо. Грім вилетїв відтак комином назад у воздух полишаючи слїди за собою.

— В Постолові, лїского повіта, відбуде ся дня 3 вересня о 3 год. по полудни великий народний фестин з богатою проґрамою заходом виключно місцевих селян. По фестині відограє „Драматичний Кружок“ з Постолова „Сватанє на Гончарівцї“. В часї фестину пригравати буде музика місцева. Вступ 40 сот., на представленє 50 сот. Дохід на місцеву читальню і тов. сьв. Петра. Комітет надієсь, що цїль фестину і представленя і виконанє сего власними селяньскими силами зацїкавить не одного і нїхто не пожалує туда прибути. — За Комітет: *о. Іван Клюфа, Андрій Буньо, Дмитро Буньо.*

— Довговічність. В Стирії жиє 117-лїтний ветеран, іменем Штайнакер, котрий брав участь в походї Наполеона І. против Росиї а дванайцять лїт тому назад з нагоди 105-их роковин своїх уродин був представлений Цїсареви яко найстарший чоловік в Австриї. Власти політичні видали тепер порученє урядови громадскому в Лїцен, щоби відшукав місце єго побуту. — В селї Тарнові коло Вигоди в Царстві польскім в Росиї жиє знов якийсь Жид Янкель Карт, котрому тепер 115 лїт. Карт мав 6 синів, 65 внуків і множество пра- і праправнуків. Єго батько коршмар Сруль жив 105 лїт а матїр 103. Лиш один брат єго Айзик помер в молодім віцї, бо дожив ледви 85-го року житя. З першою жінкою жив Карт 45 лїт, з другою 25 лїт а від 10 лїт єсть вдївцем. В Тарнові мешкає вже 70 лїт.

— Позір Рогатинщина! З огляду на те, що в Ходорові дня 3 вересня відбуде ся велике народне сьвято, відкликуємо фестин в Рогатинї та взиваємо всї „Сїчи“ й „Соколи“ Рогатинщини, щоби взяли як найчисленїйшу участь в Ходорові, де відбуде ся ґенеральна проба до львівского здвигу. — *Старшина „Сокола“ в Рогатинї.*

Телеґрами.

Ішль 1 вересня. Мінїстер справ заграничних ґр. Еренталь приїхав тут нинї перед полуднем. Авдиєнция єго у Цїсаря назначена на завтра на 11 год. перед полуднем. Імовірно завтра вечером від'їде звідси.

Ст. Кентен 1 вересня. Демонстрация против дорожнї средств поживи довела вчера вечером до поважних подій. Мимо сконсиґнованя полїциї і войска майже всї склепи в містї і пекарнї ограблено і збурено. Дім якогось купця обрабовано і підпалено. Инші склепи замкнено. Вижидають більшої скількости войска.

Харбін 1 вересня. Управитель росийского консуляту в Кванчунцу доносить, що Чанґчун появила ся якась не знана доси пошестна хороба, котра проявляє ся болем голови, розвільненем і утратою мови. Смерть наступає в протягу двох або трох днів.

Лїсбона 1 вересня. На вчерашнім засїданю палати послів мінїстер справ заграничних Макадо подав до відомости, що дня 24. м. м. вислав ноту до заграничних посольств, в котрій заявляє, що правительство запоручає status quo що до всїх чужих церков, які вже є в Портуґалії. Мінїстер запевнив, що Анґлїя небавком признасть портуґальску републику.

Петербург 1 вересня. Мінїстерство торговлї виготовило нову проґраму для шкіл торговельних. Курс середних шкіл торговельних має обнимати 8 лїт науки.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова
з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова
на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·04.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).